

med Formiddags-Iltoget, og hun var utaalmodig efter at komme afsted, ogsaa fordi hun havde Ærinder at udrette i Byen og blandt andet skulde købe sig en ny Hat til Modtagelsen. Vejret var i de sidste Dage bleven smukt. Solen skinnede helt sommerligt, da hun endelig ved Nitiden naaede Byen.

Per havde imidlertid sat Foden paa hjemlig Grund og rullede nu hen gennem Sælland. Han var i en urolig og splittet Stemning. Endnu ved Afrejsen fra Rom havde han været fast besluttet paa at hæve sin Forlovelse. Men efterhaanden som han var kommen nordpaa, og navnlig da han nærmede sig de Steder, der havde været Vidne til hans og Jakobes kortvarige Kærlighedsliv, fik Minderne mere og mere Magt over ham. Selve den Nat, da han kørte over Alperne, havde han staaet ved Kupevinduet og set ud over de maanebeskinnede Bjærgsider og hist genkendt en skovklædt Højderyg, her en sneglitrende Tinde, som de havde haft for Øje paa deres muntre Vandringer, . . . og hans Hjerte var bleven bevæget derved.

Dertil var senere kommen Betragtninger af rent praktisk Art. Han havde spurgt sig selv, om det nu ogsaa vilde være klogt netop i dette Øjeblik at bryde en Forbindelse, der kunde blive ham til stor Nytte under den Kamp, der uden Tvivl forestod. Vilde han kunne undvære den Støtte, som Forholdet til det Salomonske Hus abso-